

Derhos formener Majoriteten, at hvor følelig Dyrtiden end virker, ogsaa paa dem hvis Løn overstiger 800 Rd., saa er der dog altid en Mulighed for dem, til ved Besparelser i forskjellig Retning at indvinde hvad det koster mere at leve, medens en sliq Mulighed ikke er tilstede der, hvor Lønnen kun under almindelige Forhold er tilstrækkelig til Livets første Fornødenheder.

Som Følge af det Anførte foreslaaer Majoriteten:

1) at § 1 kommer til at lyde saaledes:

„Enhver af Staten lønnet i Bestilling værende Embedsmand eller Betjent, hvis samlede Lønning ikke naaer 500 Rd. aarligt, tilstaaes for Finantsaaret 1855—1856, med de i det Følgende fastsatte nærmere Bestemmelser, i Anledning af den herskende Dyrtid, et overordentligt Tillæg af 10 pCt. for hvert af de 3 første 100 Rd. og $7\frac{1}{2}$ pCt. af hvad hans samlede Lønning af Staten i visse og uvisse Indtægter udgjør mere, men dog saaledes, at den Deel af Tillæget bortfalder, hvorved Nogens Indtægt for et Aar vilde komme til at overstige 500 Rd.

Er den Paagjældende gift eller Familieforsørger, og hans samlede Lønning ikke naaer 800 Rd., erholder han foruden det ovenfor anførte Tillæg, fremdeles 10 pCt. af de 3 første 100 Rd., $7\frac{1}{2}$ pCt. af de 2 paafølgende 100 Rd. og 10 pCt. af hvad hans samlede Lønning af Staten i visse og uvisse Indtægter udgjør mere, men dog saaledes, at den Deel af Tillæget bortfalder, hvorved Nogens Indtægt for et Aar vilde komme til at overstige 800 Rd. For Lønninger under 300 Rd. gives det samme Tillæg som for dem, der naaer dette Beløb.“

2) at i § 4 gaaer Posten 1 ud, og de følgende Poster ændres i deres Nummerfølge der- efter.

Udvalgets Mindretal, M. P. Bruun og Jacobsen, kan ikke erksende Tilstrækkeligheden af de Grunde, der af Fleertallet ere anførte for at vedtage Udskætt. med de samme Bestemmelser, som findes i Loven af Ate Januar 1854. Den Omstændighed, at en lignende Lov i forrige Sæssion er antaget, kan formeentlig ikke være afgjørende Motiv til at vedtage den igjen uforandret, naar der kan anføres gyldige Grunde for, at foretage Forandringer deri, navnlig naar det ved Lovens Anvendelse har vist sig, at enkelte Bestemmelser deri være mindre rigtige. — Det synes saaledes for Mindretallet indlysende, at det er en Forrykkelse af Lovens Princip, naar der tillægges Gage under 300 Rd. samme Tillæg, uden Hensyn til det procentvise Forhold, hvorved Tillæget til Lønningen kan stige til 50 à 100 pCt. over selve Lønningen, og maa det i denne Henseende tillige komme i Betragtning, at en stor Deel af dem, der kun ere lønede med 100 à 200 Rd., ved Sidenuderaf have Bierhverv udenfor Statens Tjeneste.

Det er dernæst vor Formening, at der blandt Embedsmænd med en Gage af fra 700 til 950 Rd., til Fordeel for hvilke Lovudskætt. indeholder en Udvidelse, findes Mange, der efter deres ydre Vilkaar trænge til, og, efter deres Forhold til Staten, som dens Tjenere, med Grund kunne vente en saadan ekstraordinair Understøttelse som den, Lovudskætt. yder dem. Vi skulle eksempelvis tillade os at nævne Fuldmægtige, Soldcontrollører, Postembedsmænd o. fl., der ofte ere Mænd i en fremrykket Alder og staaende ved eller nær Enden af deres Løbebane.

Hvor Grundsen drages, indenfor hvilken Understøttelsen skal gives, maa ved en Lov som den foreliggende, stedse beroe paa en mere eller mindre vilkaarlig Bedømmelse af Omstændighederne, men Mindretallet kan ikke fravige den Anskuelse, at i Særdeleshed Sammenligningen mellem Vilkaarene for den Familie forsørgende Embedsmand med fra 700 til 950 Rd. Gage, og den Ugiftes med indtil 500 Rd., maa føre til fortrinnsviis at yde den Første Understøttel-